

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Τί λύκος τοῦ μύθου καὶ αὐτὴ ἡ ὑπουργικὴ μεταρρύθμισις ! Τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα πάλιν διεδόθη καὶ ἀνεγράφη ὅτι ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Θεσσαλίαν ταξιδίου του θὰ τελεσθῇ πλέον ἄνευ ἀναβολῆς καὶ ὀριστικῶς, προσλαμβανομένων τῶν κκ. Ῥάλλη καὶ Ζαίμη. Ἀλλὰ τίσας φορές ἕως τώρα ἔχει ἀναγγεληθῇ ὡς ὀριστικὴ καὶ ἔχει διαψευσθῇ καὶ πάλιν ἀναγγεληθῇ καὶ πάλιν διαψευσθῇ, ὥστε ἀναμφιβόλως ὅταν κατορθωθῇ ἐπὶ τέλους νὰ γείνη πράγματι, κανεὶς δὲν θὰ τὴν πιστεύῃ.

Πληροφοροῦμαι ὅτι εἰς τὸν κ. Τρικούπην ἐστάλη ὡς μποναμάς ἀγαλμάτιον ἐξ ὀπτῆς γῆς, ἐπὶ τούτῳ κατασκευασθέν, παριστῶν μεγάλην γυναῖκα παραλυτικὴν, ὑπνώττουσαν ἐπὶ σωροῦ ἐγγράφων. Κάτωθεν δὲ κεχαραγμένην τὴν ἐπιγραφὴν : ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ.

Ἀναμφιβόλως εὐπροσδεκτότερον δῶρον κανεὶς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τοῦ κάμῃ.

Ἀπὸ τίνος χρόνου ὁ πρὸ τῆς Ἀκαδημίας χώρος φωτίζεται καθ' ἐσπέραν τακτικῶς.

Εἰς διαβάτης παρατηρῶν τὴν πράγματι ὥραϊαν ἀποφύγῃς τῆς ἐν ὥρᾳ νυκτός :

— Γιὰ φαντάσου ὅταν θὰ μποῦν καὶ τὰ φῶτα τῶν ἀκαδημαϊκῶν ! !...

Λέγουσιν ὅτι ἡ ἀναγκαστικὴ κυκλοφορία ἐνέκρωσε τὴν ἀγορὰν καὶ ἔρριψεν εἰς νάρκην τὴν ἐμπορικὴν κίνησιν. Καὶ ἐν τούτοις τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους ἡ κυκλοφορία ἐν ταῖς ὁδοῖς Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου ἦτο ζωηροτάτη καὶ πλέον ἢ ἀναγκαστικὴ !

Παραλειπόμενα τῆς ἐορτῆς τῆς Ἀκαδημίας.

Τὴν ἐσπέραν τῆς περιφήμου τελετῆς τῆς ἀποκαλύψεως τῶν εἰκόνων, ἐνῶ ὁ κόσμος συνωθεῖτο καὶ ἠγωνία προσπαθῶν νὰ εἰσέλθῃ ἐν αὐτῇ, δύο τραμποῦκοι διερχόμενοι ἐξώθεν οἰνοβαρεῖς καὶ βαδίζοντες περιπλέγδην, ἔψαλλον ἀποβλέποντες πρὸς αὐτὴν τὸ γνωστὸν λαϊκὸν τραγοῦδι :

Ἦθελα νάρθῶ τὸ βράδυ,

Σίνα-ρά, Σίνα-ρά ! !...

Καὶ ἐν ἐφετεινὸν σύντομον δείγμα, ἀνάλογον πρὸς τὰς περιστάσεις, τῆς πάντοτε τόσῳ πρωτοτύπου καὶ πλουσίας ἀγροβασιλευστικῆς ποιήσεως :

« Τοῦ πολέμου ἡμέρ' ἀναλαμβάνει
Πόλεμον κράζοντ' βουνὰ καὶ κάμποι.
Πόλεμον θέλει ὅλη ἡ γαῖα
Ὅπλα φωνάζει ὅλη ἡ γῆσις.
Ἐμπρὸς λέγουσιν τὰ δένδρα καὶ δάση
Τὸ μᾶρς φωνάζοντ' ἐρημίαι καὶ ἄλση.
Ἐμπρὸς πηγαίνειτε παῖδες Ἑλλήνων
Σὰς κράζει ἡ δόξα τῶν ἀρχαίων ἐκείνων.
Κ' ἐλευθεροῦτε ὁμοεθρεῖς
Ὅπως παιδεύοντ' Τούρκ' ἀγενεῖς.
Κ' ἐγὼ ἀγγελίας εἰς ὅλους κομίζω
Μὲ νέας ιδέας τὴν πόλιν φωτίζω.
Νέους χειμῶνας θὰ ὑποφέρω
Νέους θεσμοὺς ἀσφαλῶς γὰρ νὰ φέρω.
Ἐτη πολλὰ καὶ καλὰ ἐν ὥρᾳ χειμῶνος
Σὰς εὖχετ' ὁ διατομεὺς θεσμῶν καὶ Ἑλικῶνος.

Ἀξενίσεις

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ

ΜΕΛΑΝΗΣ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ

(Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ Συλλόγου τῶν Εἰσαγγελλῶν).

Ὁ εἰσαγγελλεύς. Εἶχον δίκαιον οἱ συναξαρισταὶ τάξαντες ἔφορον καὶ προστάτιδα τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἔτους, *Μελάνην τὴν ὀσίαν*.

Ὅτε ἤμην θαμῶν τῶν σχολικῶν θρανίων καὶ σχέσεις ἀθεμίτους μετὰ τῆς μελάνης μόνον οἱ τρεῖς ἐκ τῶν δακτύλων μου εἶχον ἀπροσέκτως ἐν αὐτῇ ἐμβαπτόμενοι ἢ καὶ ἡ γλῶσσά μου αὐτὴ λαίμαργως ἀπαλείφουσα σταγόνα τινὰ πεσοῦσαν ἐκ τῆς ῥινὸς τῆς συναγχωμένης γραφίδος μου καὶ στιγματίζουσαν τὸν ἄθῳον χάρτην τοῦ μαθητικοῦ τετραδίου μου, τότε δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω τί κακὸν ἔκαμην ἢ κατηγορουμένη καὶ συρίζει μαίνεται καὶ κραυγάζει ὁ κόσμος κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἐορτῆς τῆς, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ ἀποδοκιμάσῃ τὴν χειροτέραν πριμαδόνα ἥτις ἀπὸ καταβολῆς τῶν παρλισιῶν θεάτρων ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας τῆς τὸ Ἄστυ . . . τῆς Παλλάδος.

Ἀλλ' ὅτε ἐμεγάλωσα, καὶ μάλιστα ὅτε οἱ ἄλλοτε μελανοφοροῦντες ἐνεκὲν αὐτῆς δάκτυλοί μου, ζύοντες θωπευτικῶς τὴν κεφαλὴν μου, ἵνα τὴν πείσωσι νὰ κατεβάσῃ καμμίαν ιδέαν ἐμάνθανον ὅτι αἱ τρίχες μου ἐκεῖ ἐπάνω ἤρχισαν νὰ ἐκτελῶσι γυμνάσια ἀραιᾶς τάξεως, ἢ ὅτε ἀνεγίνωσκον γλωσσολογικὰς μελέτας, τότε ἤρχισα νὰ πείθωμαι ὅτι ἡ κατηγορουμένη εἶνε ἀξία ὅλης τῆς ἀποδοκιμασίας καὶ ὅλων τῶν βασάνων, ἅτινα ὑφίσταται κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς, διότι γίνεται καθ' ἐκάστην ὄργανον τόσων ἐγκλημάτων, μὴ ἐξαιρουμένων ἐννοεῖται τῶν ἐγκλημάτων τοῦ τύπου ἐν οἷς ὑπάγεται καὶ τὸ παρόν.

Ὅλα τὰ ἐγκλήματα, κύριοι δικασταί, ἐξ αὐτῆς πηγάζουσιν, ἢ Ἀχερουσία λίμνη δὲν ἐγένετο ποτὲ αἰτία τόσων στεναγμῶν ὅσων αὐτῇ. Ὅλα τὰ κοινωνικὰ, τὰ πολιτικὰ καὶ ἰδίᾳ τὰ φιλολογικὰ ἐγκλήματα, μὴ ἐξαιρουμένων τῶν ἐπιγραμμάτων τοῦ φίλου μου. . .

— Σιωπὴ !

ἐξ αὐτῆς προέρχονται. Προσκαλῶ ὡς μάρτυρας ὅλους τοὺς γράφοντας καὶ ἰδίᾳ τοὺς ἀναγινώσκοντας τὰς ἐφημερίδας, τὰ περιοδικὰ καὶ τὰ βιβλία.

Ἐπειδὴ δέ, κύριοι δικασταί, οὐδὲν ὑπάρχει φρικωδέστερον δηλητήριον ἀπὸ ἐκεῖνο δι' οὗ γράφει ὁ λογίος τὰς ἀνοησίας του, ὁ διδάσκαλος τοὺς κανόνας καὶ τὰς ἐξαιρέσεις των, ὁ δικηγόρος τὰ ἔξοδα, ὁ ἰατρός τὰς συνταγὰς καὶ ὁ ἔμπορος τὰ βερσεδέδια καὶ τοὺς λογαριασμοὺς σας.

Ἐπειδὴ ἡ ὀσία Μελάνη παρέχει εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τὸ δηλητήριον τοῦτο πρὸς αὐξήσιν τῶν συγγραμμάτων καὶ ἐλάττωσιν τῶν μυελῶν,

Διὰ ταῦτα καὶ ὅσα ἐλησμόνησα, ἐξαιτοῦμαι νὰ καταδικασθῇ ἡ κατηγορουμένη εἰς ἀειφυγίαν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ νὰ καῶσιν ὅλα τὰ σώματα τῶν ἐγκλημάτων τῆς μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ σημερινοῦ Ἄστεος.

Ὁ πρόεδρος. — Κατηγορουμένη ἐγέρθητι. Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Μελάνη ἡ ὀσία.

— Ποῦ κατοικεῖς;

— Ἐν τοῖς μελανοδοχείοις.

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι;

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς. Εἰς τὰ τοιαῦτα τὸ μνημονικὸν τοῦ φύλου μου εἶνε ὀλίγον ἀσθενές. Ὑποθέτω ὅτι εἶμαι χιλίων ἐτῶν ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὀνόματός μου παραγομένου ἐκ τῶν γαλλικῶν λέξεων mille an. . . .

Οἱ δικασταί. Εἰς θάνατον ! εἰς θάνατον !

Ὁ πρόεδρος. Ήσυχία! Τί ἀπολογεῖσαι εἰς ὅσα σοῦ κατηγοροῦσιν;

Ἡ δόξα Μελάνη. Ἄν ἤμην Ἀμερικανίς, κύριοι δικασταί, θὰ σᾶς ἔλεγον ἐπὶ τὸ πρακτικώτερον: Τόσαι χιλιάδες τόνων ἐκ τοῦ αἵματος μου ἔρρευσαν ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸ λήξαν ἔτος. Ἐκ τούτων κρίνατε διὰ τὰ παρελθόντα. Θὰ προσέθετον δὲ καὶ ἀναλυτικὰ τινὰ κονδύλια δηλοῦντα δι' ἀριθμῶν τὰς πληγὰς, ἃς ἕκαστος κλάδος μοῖ ἐπήνεγκε, διὰ τ' ἀναγνώσματα ἰδίᾳ, ἅτινα οἱ λόγοι προσήνεγκον εἰς τοὺς θέλοντας ἢ μὴ νὰ τ' ἀναγνώσωσιν.

Ἄλλ' ὄχι. Καλῶ ὡς μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως καὶ γὰρ ὅλας τὰς φιλολογικὰς ἐπιθεωρήσεις αἰτίνες ἐγράφησαν ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ ἔτους. Ἐν αὐταῖς θὰ ἰδῇτε τί ὑπέστην διὰ τὴν ἀρχαιολογίαν καὶ τὴν γλωσσολογίαν, διὰ τὴν ἱστορίαν καὶ ποίησιν, διὰ τὴν γεωγραφίαν, τὴν λογικὴν καὶ τὰ διδακτικὰ βιβλία. Ἐν αὐταῖς θὰ ἰδῇτε τὰ δεινοπαθήματά μου, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν δημίων μου, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς. Ὅρος ὑψηλότερον τοῦ Γολγοθᾶ σχηματίζουσι τὰ φύλλα τῶν συγγραμμάτων, τῶν περιοδικῶν, τῶν ἐφημερίδων. Ἰδίᾳ αὐταὶ ἐκμυζῶσι καθ' ἑκάστην τὸ αἷμα τῶν μελανοδοχείων μου. Ἡ ἐφημεριδογραφία, ἡ ἀσπονδοτέρα τῶν ἐχθρῶν μου, ὁμοιάζει πρὸς Λερναίαν ὕδραν. Τῆς κόπτεις τὴν μίαν κεφαλὴν, τὸν Ἀσμοδαῖον ἢ τὸν Αἰῶνα ἐπὶ παραδείγματι, καὶ παρευθὺς ἀναφύονται μυρία ἄλλαι, τὸ Ἄστυ, ὁ Χρόνος Ἀθηναίων, τὸ Ἀρδην, αἱ Εἰδήσεις καὶ ἄλλαι καὶ ἄλλαι. Δι' ἑκάστην γραμμὴν αὐτῶν ὑφίσταμαι καὶ ἓνα αἱματηρὸν διὰ τῆς γραφίδος νυγμὸν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὰ ἡμερολόγια καὶ τὰ περιοδικά, παύει τὸ ἐν καὶ ἐκδίδονται *Μυρία ὅσα νέα*.

Καὶ ἔπειτα ἀφ' ὅλα ταῦτα, τολμῶσι νὰ μὲ σκώπτωσι καὶ νὰ συρίζωσιν ὡς τρελλοὶ κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἐορτῆς μου οἱ ἀχάριστοι, οἱ ἀγνώμονες! ἀφοῦ καθ' ἑκάστην μὲ ἀναγκάζουσι νὰ χύνω μαῦρα δάκρυα διὰ τὰς ἀνοησίας των. Ἐντροπή. Ὅταν ἰδῇτε πόσα ἔπαθα κατὰ τὸ ἔτος μόνον τοῦτο θὰ ἐννοήσητε τὰ δίκαιά μου, καὶ θὰ μαντεύσητε τί ἔχω νὰ ὑποστῶ ἀκόμη.

Οὐδὲ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς μου μὲ ἀφίνετε ἡσυχον. Ἐσωτερικαὶ καὶ ἐξωτερικαὶ ἐπιθεωρήσεις, ἡμερολόγια καὶ συναλλάγματα, συγχαρητήρια καὶ ἐπισκεπτήρια, ὅλα τότε πρέπει νὰ τὰ γράψῃτε. Καὶ μὲ κατηγορεῖτε ὡς ἠθικὸν αὐτουργόν, ὡς ὄργανον τῶν ἐγκλημάτων σας. Μελανωτῆδες! Ἐγὼ κατὰ τῶν σοφῶν οὐδὲν ἔχω παράπονον. Ἡ ρῆσις «Τὸ δὲς ἐξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ» παρ' ὑμῖν ἰδίᾳ ἰσχύει. Καὶ διὰ τοῦτο ἴσως καλεῖτε σοφοὺς ἐκείνους οἵτινες ἐν ἡ καὶ οὐδὲν σύγγραμμα ἐξέδωκαν. Κατὰ τῶν ἄλλων, τῶν ἀσόφων παραπενοῦμαι, οἵτινες γράφουσι, γράφουσι, καὶ αἰωνίως γράφουσιν. Ἀφοῦ δὲ ὁ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος κυριεύων πλανήτης Ἀρης τόσα κακὰ μοῦ ἔκαμε, αὐτὸς ὁ Ἐρωτόκριτος μαχαίροβγάλτης ὅστις τὸ πολὺ πολὺ μόνον διὰ *ραβασάκια* εἶναι ἱκανός, φαντάζομαι τί ἔχω νὰ ὑποστῶ ἀπὸ τὸν Ἑρμῆν τὸν νέον πλανήτην, ὅστις εἶναι λόγιος καὶ καλαμαρᾶς!

Ἄλλ' ἀπὸ ποίους θὰ λάβητε παράδειγμα; ἀπὸ τοὺς συναδέλφους μου τοὺς ἀγίους; Κι' αὐτοὶ Ρωμηοί! Ἀκούσατε τὰ κάλαιδα καὶ θὰ εἰδατε ὅτι καὶ ὁ Ἅγιος Βασίλειος καὶ αὐτὸς μὲ τυραννεῖ καὶ ἀπαξ τοῦ ἔτους μόνον ἐρχόμενος νὰ σᾶς ἐπισκεφθῇ:

Βαστᾶ μελάνι καὶ χαρτί, πέννα καὶ καλαμαράι!

Δι' ὅλα ταῦτα καὶ διὰ τοὺς ἐναντίους ἀκριβῶς λόγους τῶν ὧν μου κατηγορεῖτε, ἐξαιτοῦμαι καὶ ἐγὼ νὰ καταδικασθῶ εἰς ἀειφυγίαν διὰ νὰ σωθῶ ἀπὸ τοὺς γράφοντας. Ἄλλως θὰ ἀναγκασθῶ νὰ προβῶ εἰς αὐτοδικίαν, νὰ ἐκχειλίσω ἐκ τῶν μελανοδοχείων μου καὶ νὰ σᾶς πνίξω ὅλους. Ἐπιβοηθητικῶς

δὲ εὐχομαι ὅ,τι ἐγγίξετε νὰ γίνηται χρυσὸς διὰ νὰ μὴν γίνηται... γραφίς!...

Ὁ γραμματεὺς ἀνγκινώσκει τὴν ἀπόφασιν....

«Τὸ δικαστήριον σκεφθὲν ὅτι ἡ τε κατηγορία καὶ ἡ ὑπεράσπισις ἀπὸ ἐναντίων ὁρμώμεναι λόγων εἰς τὸ αὐτὸ καταλήγουσι συμπέρασμα.

Ἀκούσαν, ἰδὼν κτλ. ἀποφασίζει,

Προκηρύσσει διαγωνισμόν πρὸς ἐφεύρεσιν τοῦ τελειότερου μηχανήματος διὰ τὴν ἀποξήρανσιν τῆς Μελάνης.

Καὶ ἐντέλλεται τὴν διὰ τοῦ Ἀστεος δημοσιεῖσιν τῶν πρακτικῶν.

Ὁ στενογράφος

με.

Υ. Γ. Ἀντίγραφον τοῦ παρόντος ἐπιδοθήτω τῷ κ. Ἀντωνίῳ Δαμασκηνῷ κατοίκῳ Ἀθηνῶν διὰ τὰ περαιτέρω.

Ὁ ἐμδιος.

ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ἐφ' ὅσον αὐξάνεται εἰς ἡλικίαν τὸ ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ φίλου κ. Εἰρηναίου Ἀσωπίου, τόσῳ μεγεθύνεται καὶ εἰς ὄγκον καὶ ὕλην. Ἀλλὰ τὸ πάχος αὐτοῦ δὲν εἶνε τὸ περιττὸν λίπος τῶν πολυσύρκων ὑπερηλίκων δεσποινῶν. Εἶνε ἀποτέλεσμα ἐκχειλίζουσης ζωτικότητος καὶ δυνάμεως αὐξούσης.

Τὸ ἐφετεινὸν εἶνε ἴσως τὸ ὀγκωδέστερον καὶ τὸ ποικιλώτερον πάντων. Εἶνε δὲ ὄντως παράδοξος ἡ ἐπιμονὴ μεθ' ἧς ὁ γηραιὸς ἐκδότης τοῦ κατορθώνει, ἀπέναντι τόσων δυσκολιῶν καὶ τόσων ἀπογοητεύσεων, αἰτίνες συμπαρομαρτοῦσι τῇ ἐκδόσει τοιοῦτου ἔργου, νὰ καθιστᾷ αὐτὸ καὶ διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐργασίας καὶ διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν μᾶλλον διακρινομένων λογίων, καίτοι παλαιότερον πάντων, ἐν τούτοις καὶ ἀκμαιότερον καὶ χαριέστερον καὶ πλέον ἐπιμεμελημένον ἢ ὅλαι αἱ νεώτεραι αὐτοῦ ἀπομιμήσεις.

Μ' ὅλας δὲ ταύτας τὰς βελτιώσεις καὶ ἡ τιμὴ αὐτοῦ δὲν ἤλλαξε, βεβαίως δὲ καὶ τοῦτο δὲν εἶνε ἡ μικροτέρα ὑπὲρ αὐτοῦ σύστασις.

